

Z S E N G É K /2./

Az híros-nevezetős deákoknak, jeles cselekedeteikről és bajnokságaikról való históriák.
Az deák az órát húzza, húzza vala. Az tanerő ezt jól tudja vala, mégis magát átejteni hagyja vala. /Ilosvai Selymes Péter nyomán – a szerző. /Gimnazista éveim termékeiből válogattam.

Pénteki kirándulás

/Berentés Ildikó tanárnőnek/

- | | |
|--|--|
| 1. Péntek, azt mondják nem jó nap,
Azért néha szerencsét ad.
Nem adtunk a babonára,
Elmentünk kirándulásra. | 6. Még vízhiányt sem szenvedtünk,
Friss forrásból felüdültünk.
Eloltottuk a szomjunkat,
Folytattuk a kalandunkat. |
| 2. Reggel nagyon korán keltünk,
Hogy mi is aranyat leljünk.
Mert a babona így felel:
Ki korán kel, aranyat lel. | 7. Megtekintettük a tájat,
S a „gyönyörű” cigánysátrat.
Mi ezen is jót mulattunk,
Aztán vígan rosszalkodtunk. |
| 3. Elindultunk hát a helyre,
A szép Szentgyörgyvári-hegyre.
Elég hosszú volt az utunk,
Így kissé el is fáradtunk. | 8. Akkor sem csüggedtünk ám el,
Mikor mondták, indulnunk kell.
Hisz elég volt egy félnap is,
Hogy kikapcsolódjunk kicsit. |
| 4. No, de semmi! - mondtuk minden,
Kipihenjük magunk éjjel.
Most pedig be az erdőbe!
Ott van a virágok ezre. | 9. Csupán csak az úttól féltünk,
Amely hosszú volt előttünk.
No, de se baj, elindultunk,
Uzsonnára itthon voltunk. |
| 5. A fiúk mit csinálnának,
Ha nem futballozhatnának?
Hisz nekik ez a kedvenc sport.
Be is rúgtak számtalan gólt. | 10. Ó, mily derűs volt ez a nap,
Osztályunk öröme mily nagy.
Péntek volt, hisz rendjén így van,
Nekünk pedig jókedvünk van. |

Nagykanizsa, 1955. szept. 23-án.

Kapták: Faliújság, magyar-szakkör (Alaksza Ambrus tanár úr),
az I.F osztály Csittvári Krónikája, az I.F. osztályfőnöke, Berentés Ildikó tanárnő.
Az I.E-s fiúkkal kirándultunk, a Szentgyörgyvári-hegyre, Berentés Ildikó osztályfőnökünkkel,
és Béli József tanár úrral, a fiúk osztályfőnökével.

December végén

/szünidei anziksz/

Beköszönt, mint minden évben,
A hideg tél, decemberben.
A tájon hólepel csillog,
Napfényben vakítón villog.

A Mura-holtág befagyott,
Léket vágtak a halászok.
Óvatosan kell korízni,
Ha nem akarsz beleesni.

Legjobb hely a patak jege,
Mindnyájunknak ott a helye!
Repül a szán, a korcsolya,
Vörös minden gyerek orra.

A Császárpárt is forgalmas,
Onnan hosszan lecsusszanhatsz.
Van, ki fabőröndjére ül,
Az is siklik, messze repül.

Ki a havat nem élvezi,
A szobából ne jöjjön ki,
Nehogy megfázzon az orra,
Vagy éppen a füle csúcsa!

Van a télnek rossz oldala,
Fázós ember ezt jól tudja.
Ki meztláb aludt „dáthás”,
Kellemetlen a megfázás.

Víg a kedély. Ki pityereg?
Legföljebb a kényes gyerek,
Ha a jégen nagyot puffan,
Szalad hangos ordítással,

Megtörténik ez, ilyenkor.
A hó itt kint csak hadd hulljon!
Mikor essen, ha nem télen,
A diákok szünetében?

Csikordul a bürü fája,
Hogyha ember lép reája.
Talpai már alig bírják,
Hisz leélte élte javát.

Egy-egy varjú károg búsan,
Éhesen, fázva, fáradtan.
Fel-felszáll a jegenyére
Eledelért, a fészkére.

A kutak hangját hallani,
Vizet visznek most, itatni.
Mert hamar itt van az este,
Ilyenkor már, decemberbe’.

Rövid nap és hosszú éjjel,
Van, ki nincs jóban a téllel.
Nekünk jól jött - örömünkre,
Karácsonyi szünetünkre!

1955.december 24. / I. F.osztály /

Kémiaórán

/Karakas Gábor tanár úrhoz/

1. Az osztályban nagy a lárma
Mindenki a tanárt várja.
Most kémia következik,
A „Kiskus”már közeledik.

2. Fal mellett ül a Csetneki,
Izgulva a tanárt lesi.
Nem kell soká izgulnia,
Itt van már a „Molekula”.

3. A hetes mondja: Osztály fel!
Szavára mindenki felkel.
Így tovább a hetes: Vigyázz!
Izgulva vár a sok diák.

4. A Molekula megszólal:
„A jelentést kérem hamar!”
Míg ő ezt ott elvégezte,
A többi leül sietve.

8. „Béres, türtőztesse magát!”
Mi figyeljük minden szavát.
Nem is tudjuk, miért mondja,
Eszébe ez jutott volna?

9. Ha nem tudja, hogy mit mondjon,
Ilyeneket beszél folyton;
„Ismerünk jobbkezes csavart,
Ezt rá mindig jobbra csavard!”

10.Ezzel nem sokat törődünk,
Csavarokkal nem vesződünk.
Nézzük most, sorra a többit!
Hallom is már. Mond valamit;

11. „Salamon, jöjjön ide ki!
Hányasra akar felelni?”
Ötösre! –Szólt amaz bölcsen.
– „Mondja csak a leckét, frissen!”

5. A nagy csendet megzavarja
Az ő határozott hangja;
„Kérem, mondja el Bazsó,
Hogy mi a diffúzió!”

6. A felelet elhangzott már,
A „Futóka” bezzeg még vár,
S szól: „a diffúzió nem más,
Mint molekulavándorlás.”

7. Legszívesebben nevetnénk
Az ő legújabb módszerén,
De ez önála tilos.
Lássuk inkább, mi lesz most!?

Nagykanizsa, 1956.április 26.

Kapták: Az I. F, a faliújság és az I.F. Csittvári Krónikája.

/Kiskus, Molekula, Moles, Futóka = Karakas Gábor tanár úr becenevei/

12. Hát, mi sül ki itt a végén?
Felel, felel, de csak gyengén.
„Hányast érdemel Salamon?”
Ő így felel: én nem tudom.

13. „Ha nem tudja, gondolkozzon,
És a kályha mellé álljon!”
A felelő most sem csügged,
Grimaszt vágva reánk nevet.

14. De most már a szóból elég,
Óránk vége közeledik,
Amit nagyon is szeretünk.
Kezdődik a víg tízpercünk!

Visszapillantás

/Karakas Gábor tanár úrhoz/

Elérkezett az év vége,
Ez a számadás ideje.
Nézzük meg most, mit is tudunk,
Hogy mit őrzött meg az agyunk?

Egy „kedvenc” tárgyról beszéljünk,
Amit mindnyájan szeretünk;
Ilyen tantárgy a kémia,
Meg is látszik, ki tanítja!

A tanártól is függ bizony,
Hogy a diák hogyan tanul.
Kémiatanárunk kedves,
Szeretjük is, nagyon rendes.

Hogyha az osztályba belép,
Mindenki csak feléje néz.
A hetes kiált: osztály fel!
Szavára mindenki felkel.

Ez minden óráján így megy,
Megszoktuk mi már a rendet.
Ha tovább is így fejlődünk,
Jó katona lesz belőlünk.

Tőle sokat tanulhatunk,
Hogyha szavára hallgatunk.
Ismerjük a csavarokat,
S a szélhordta kalapokat.

Tudjuk, mi a kutyabarlang,
S hogy pottyán a kenyér vajjal.
A fehérmacska esete
Egy nap „fontos” története.

Kivételes esetekben
Az autó miért fékez?
Ezt nem tudod, ezt nem érted?
Ő ad erre feleletet.

Rövid mondatokat használ,
Csattanósat, de velős ám!
Figyeljete csak, gyerekek!
Párat idézek most nektek:

Ezt mindenkor megkérdezi:
„Hányasra akar felelni?”
Így is kiált pár esetben:
„Türtőztesse magát, kérem!”

Vidáman megy minden óra,
Figyelünk minden szavára.
Megjegyzendő az is róla,
Fényképezés a hobbija.

Hogy miért? Te azt kérdezed?
Feje a fotószakkörnek.
Gyakorolja is tisztségét,
Számptalan fényképet készít.

Egy szeszélyét nem ismerjük,
Melyre most választát kérjük.
Szeretnénk érdeklődni, hogy
Sértődékeny, avagy dehogy?

A vers íróját ne keresd,
Azt hiába is kutatod!
Szerzője ismeretlen,
Mert „Cím nélkül távozott”.

Nagykanizsa, 1956. június 2-án délután.
Az I.F osztálynak, Karakas Gábor tanár úrnak, a faliújságnak, és a Krónikának. /Az akkori I.F-nek is volt „Csittvári Krónikája./
(A „Cím nélkül távozott” film éppen akkor ment a moziban)

Matekszóbeli előtt

/az iskola udvarán/

A jázminbokornál, az udvaron ülünk,
Ketten Verácskával, szorgosan készülünk.
Ó, de vajon miért tanulunk ennyire?
Az egy F-nek hétfőn lesz a szóbelije.

De milyen tantárgyból? Mert azt is tudni kell:
Matematika az, abból készülünk fel.
Jaj, mitévők legyünk? Kezdjük hát előlről!
Tudjuk a leckét a tételes füzetből.

Vegyük az egyesnél, mondd te az elejét!
-Szólok én, de kér ő, ne rontsam a kedvét.
Egyszer átlapoztuk, aztán gyakoroltuk,
És észre sem vettük, szinte végig tudtuk.

-Nézz csak az utcára, milyen ember megy ott!
-Én meg ott fenn a fán egy madarat látok.
-Megcsípett egy szúnyog, jaj, de erőszakos!
-Az én lábamra meg egy nagy hangya mászott.

-Hallgass már, tanuljunk! - kiáltom, s mondja ő:
-De hiszen te voltál a kezdeményező!
-Mondd az ötös tételt! -Most már megnyugodott.
Egyikünk beszélt, a másikunk hallgatott.

S ez tovább is így ment, komolyan tanultunk.
Így is kell, akkor lesz biztos a tudásunk.
Dörög az ég, jaj, a fejünkön a felhő!
Szaladjunk be hamar, mert szakad az eső!

Vedd fel a pokrócot, teljesen átázik!
A füzetem meg már a tócsában úszik.
Hát ezt jól megjártuk, no de most már mindegy.
Teljesen eláztunk, vizesen ez nem megy!

Az eső tovább folyt, bent ment a munka,
Gyakoroltuk a tételt a tanulóba'.
Tanulság ebből - jól jegyezd meg róla;
„Az ábrándozás az élet megrontója.”

Nagykanizsa, 1956.június 8-án, pénteken délután, az iskola udvarán.

Kremzner Vera barátnőmmel készültünk a záróvizsgára.
Az F osztályba jártunk akkor. (Annakidején minden tanév végén írásbeli és szóbeli vizsga volt a főbb tantárgyakból. Tételeket dolgoztunk ki, eszerint kellett felkészülni. Kis érettséginek hívtuk ezeket a vizsgákat.

Jubilálunk

/Gulyás Mihály tanár úrhoz/

E nagy napon kedves Tanár Úr,
Rövid kis versikénk Önhöz szól.
Szeretnénk megköszönni a jóságát,
És értünk tett sok fáradozását.

Bizony, nehéz, kemény tantárgy a fizika,
Semmivel sem könnyebb a matematika.
Nem értenénk meg ezeket egykönnyen,
Ha nem magyarázná türelemmel.

Egy híján száz órát töltöttünk együtt el
Vidáman, vagy kevésbé jó kedvvel.
Száz óra nagy idő. Lám mennyit kibírtunk!
Néha nem tanultunk, persze nem is tudtunk.

A matematikát kevés lény kedveli,
Némely embert majd a hideg leli.
Hát ez természetes. „Különbség ugyanis
Van az ízlések és pofonok között is.” #

Most nem másodfokú egyenletet mondok,
Azt akarom, hogy kicsit gondolkozzatok!
Nézzünk csak pár kiemelkedő eseményt,
Említésre méltót - ami köztünk történt!

Amikor sztrájkoltunk – emlékeztek?
Ez eseményt el ne felejtsetek!
A négyzetgyökvonás volt a lecke,
Sztrájk alatt ezt senki sem értette.

Beláttuk, hogy nem jól cselekedtünk,
És Tanár Úr megbocsátott nekünk.
A leckét újra elmagyarázta,
S a gyökvonást most mindenki tudja.

Valamit nem értesz? Akkor Őt kérdezd meg!
Nagyon készségesen ad rá feleletet.
Meghálálni vajon ezt mivel is tudjuk?
Csak azzal, ha a leckét jól megtanuljuk.

Az óráról a humor sosem hiányzott,
Sőt néha egy-egy tag jól beszekundázott.
Sajnos, erről most már sehogy sem tehetünk.
Ugye, lányok, eztán másképp viselkedünk?

Szeretnénk megkérni most a Tanár Urat,
Szeresse ezután is az osztályunkat!
Ha egy-két szekunda becsúszik, akkor is,
Előfordul ez a legjobb családban is.

Tanár Úr, de azért még egyre megkérjük;
Megtörténik az, hogy a leckét nem értjük.
Exkuzálunk, persze féltjük a bőrünket,
Akkor se „veressen be” mindjárt bennünket!

Miért is fecsegek itt én ilyen sokat?
Kezdjük el inkább a mai műsorunkat!
Azt hiszem, eléggé változatos, vidám
És tartalmaz mindent, mit az osztály kíván!

Tanár Úr jóságát még egyszer köszönjük!
Jókívánásainkat csokorba szedtük;
Éljen egészségben, erőben sokáig,
Az emberi kornak végső határáig!

Fogadja el tőlünk ezt a kis virágot,
Olyan szeretettel, ahogyan mi adjuk!
Egyre kérjük már csak meg a Tanár Urat,
Ugye, teljesíti a kívánságunkat?

Legyen diák kicsit, s közülünk lesz tanár!
Lám, nyílik az ajtó, és belép Kalamár...

Nagykanizsa, 1957.március 12. II.D, a 100. matematikaóra. /Kalamár Éva nem matekzseni,
de nagyon jó bohóc - aki jól utánozta tanár úr gesztusait, hanglejtését, gyakran ismétlődő
mondait - most rendhagyó matematikaórát tartott. Tanár úr is hahotázott közben/
(#Tanár úr gyakran használt mondata)

A századik magyar órára

/Pálos László tanár úrhoz, 1957.május 2-án, 12-től 1-ig/

Csak egyszerű tanítási nap van,
Mégis mindenki más, mint tegnap.
Mi lehet vajon ebben a napban,
Ami bennünket megváltoztat?

Tán, hogy tavasz van? - Tegnap is az volt.
Vagy éppen névnapot ünneplünk?
Nem, ez a nap annál sokkal nagyobb,
Hogy elértünk annak örülünk.

E tanévben a századik órát
Ünnepeljük, éppen magyarból.
Szeretettel köszöntjük Tanár Úr,
Ez ünnepélyes alkalomból!

Fáradásait és munkáját,
Mindent, mit értünk „tetszett” tenni,
Elnézéseit s főleg türelmét
Ma szeretnénk mi megköszönni.

Tudjuk a leckét, ha megtanuljuk,
Hisz szép tárgy a magyar, nem vitás.
Csupán az a hiba itt minálunk,
Hogy rossz oldalunk a tanulás.

Szeretjük a jókedvet, humort, ez
Nem hiányzik magyar órán sem.
Tekintsünk csak vissza s idézzük fel,
Ami minket roppant érdekel!

Nehéz választani közülük, hisz
Minden óra oly derűs, vidám.
Ha nem megy a lecke, a „szekunda”
Is oly kuncogva becsúszik ám!

No, de ennek útja sem egyszerű;
Előbb kerül a „kispapírra”
És ennek a pontos „másolatja”
Megy az osztályozó naplóba.

Felelni bizony ritkán szeretünk,
Hisz ezt Tanár Úr is tudja jól.
Beszélgessünk ezután is inkább
A „közérdekű” problémákról!

A közelmúltban hallottuk: „Busa,
Mi van magával, szerelmes, mondja?”
De a kérdezett egyén nem felel.
Miért árulnám el? – gondolja.

Hogyha moziba szeretnénk menni,
Kérjük meg szépen a Tanár Urat!
Ha Tőle függ, rögtön teljesíti
Különös kívánságainkat.

Előfordul az, hogy vitatkozunk;
Mivel közlekedik Kálovics,
Biciklivel, avagy kerékpárral?
Hisz nem árt, ha tudunk erről is.

Hétfőn eddig sosem volt divatban,
Hogy a diák magyarból felelt.
Bezzeg a múltórán ez megtörtént
És jó néhány egyénünk bevert.

Azt is megmondom, mit nem tudtak ők,
Miért kapták csúnya jegyüket?
A saphoi s alkaiosi sorok
Nem valami rokonszenvesek.

Harmadikba nem mehetünk, ha az
Asklepiadesi sort nem tudjuk.
Lányok, most már én is azt ajánlom,
Ideje, hogy ezt megtanuljuk!

De már sok a fecsegésből, ugye?
Még megismétlem a lényeket;
Töltsük az órákat ezután is így!
Nem vagyunk oly nagyigényűek.

Tanár Úrhoz még csak annyit: legyen
Élte alkonyáig boldog, vidám,
Sok-sok ilyen ünnepet érjen meg!
Ezt kívánja a kettő D osztály.

Ferenc napra

/Zsoldos Ferenc tanár úrnak/

Azt mondják, a pénteki nap szerencsétlen,
Pedig sokan megúszták már szerencsésen!
Nem egyszerű e pénteki földrajzóra.
Hogy miért? –Természetes, mindenki tudja.

Kedves Tanár Úrnak névnapja holnap lesz,
Mi méltón szeretnénk megünnepelni ezt.
Mivelhogy időnk és alkalmunk most van, már
Kérjük, ne feleljünk ma a földrajzórán!

Hisz csak úgy özönlik a rengeteg téma,
Amivel szívesebben foglalkoznánk ma.
Előbb földrajzóráinkról beszéljünk,
Ezért a közelmúltba kell tekintenünk!

Néha egész vidám óráink is vannak,
Mégsem örülünk mi mindig a földrajznak.
Ugyanis még nem is múlt el olyan óra,
Hogy legalább egy tag be nem szedett volna.

Nem magyarázatom most ennek az okát,
Hisz mindenki ismeri már sajátmagát.
Az osztályunk földrajz terén szépen halad,
Jó eredmények születnek, ha így marad.

Azért van ám néhány hármás felelet is,
Nagyítóval találhatunk pár négyest is.
A tantárgyból egész szépen gyarapodunk,
Szemlátomást növekszik a grafikonunk.

Az osztály magatartása nagyon szerény,
Talán fokozottabban, mint évelején.
Gyakori Tanár Úr szigorú mondata:
„Hallgasson, mert beledugom a kályhába!”

„De a Gerics is most már elhallgasson,
Mert különben kiröpítem az ablakon!”
Repülni pedig ablakon nem szeretünk,
Ezért inkább ezután majd csendben leszünk.

Németh Teri olyan „dátás”, alig lát,
Nem merné sűgásra nyitni a száját.
Hát, mi történt a szegény „ártatlannal”,
Alig úszta meg az órát ép nyakkal?

Ugyanis Tanár Úr azzal bízta,
Ha beszél, a nyakát hátrafordítja.
De van ennél még érdekesebb eset,
Ami nálunk nem oly régen megesett;

„Mondják, ki is az a Színay Aranka?
Kérem, ugye maga a Dorottyia?”
Szegény lélek, azt sem tudja, merre nézzen?
Nem gondolta, hogy ilyen is megtörténjen!

Úgy zavarba jött, hogy nem látott, nem hallott,
Az érdeklődésre ő csak bólogatott.
Tegnap pedig ilyet lehetett hallani:
„Bekötöm a száját, azt meg nem köszöni!”

Így telnek, múlnak a szép földrajzóránk.
Egész biztos, hogy nem unjuk meg napjaink.
Csupán azt szeretnénk elérni, ez célunk,
Hogy valamivel jobb legyen az átlagunk.

Töltsük vidáman a mai földrajzórát!
Most pedig köszönjük Tanár Úr munkáját!
Eme jeles napon köszöntjük Tanár Úr!
S kívánjuk, ne csak ma érezze magát jól!

Legyen optimista, szeressen bennünket,
Mindig türelemmel nézze el vétünkét!
Sok-sok boldogságot, hosszú, derűs éltet
Kívánunk Tanár Úrnak: második D-sek!

Nagykanizsa, 1957.május 10-én, pénteken 10-11-ig a földrajzórán.(A II.D.-be jártunk, akkor Ruzsa Erzsébet néni volt az osztályfőnökünk.)

/Mi - kis huncutok - jól tudtuk, hogy Zsoldos tanár úr a december 3-i névnapot tartja, de megkíséreltük, hátha vevő lesz a csínytevésünkre. Bejött./

Ötven perc a négyzetben

/Gulyás Mihály tanár úrhoz/

Csakhogy elérkeztél már te, várva várt nap,
Nagy öröme a kettő D osztálynak!
Mindjárt elárulom jókedvünknek okát:
Fizikából ülünk ötvenedik órát.

Kinek köszönhetjük e vidám napunkat?
Természetesen, fizikatanárunknak.
Először is Tanár Urat arra kérjük,
Engedje meg azt, hogy szívből üdvözljük!

De nemcsak tanárunkként köszöntjük mi Öt,
Tudjátok, hogy gyakran tartott keresztelőt.
Dorottya és Rómeó tőle származnak.
Köszöntjük ezért kedves keresztapánkat!

Biztos, hogy e nevek mellett lesz egy sereg,
Amire azt mondhatjuk, hogy Tőle ered.
Változatossá teszi szürke éltünket,
Ha netalántán elfelednénk nevünket.

Ugye, nem sértődik meg kedves Tanár Úr
(Ugyanis most kicsit kirúgtunk a hámból),
Ha szólunk olyanról, mi nem imponáló,
Vagy lehetséges, hogy nem is idevaló?

Ez már régen történt, de igaz, az biztos,
Fel „tetszett” állítani statáriumot.
Akkor biz izgultunk, jaj, de még mennyire!
Csakhogy átvészeltük! –sóhajtánk ennyire.

Ebből sokat tanultunk, mert már utána
Óra előtt nem volt ordítás és lárma.
Nemrég történt eset, de megesett nálunk.
Magyarázata, hogy gyakran jókedvűek vagyunk.

Bezzeg, mikor felelésre kerül a sor,
Néha néma, méla csend honol ajkunkon.
Vannak persze, akik ebben élenjárnak,
Ezzel „örömöt” szereznek Tanár Úrnak

Különösen most, az utóbbi időben
Volt részünk a vidámságban nagyon bőven.
Kedveljük a zenebonát és a táncot,
Hallgattuk is ám gyakran a lemezjátszót.

Közben kifelejték egy fontos esetet,
Színaynk miért kapott Dorottya nevet?
Matek helyett a magyar órára készült,
Abból mennyit tanult, hamar ki is derült.

A Rómeó nevet én sem értem tisztán,
Pedig nektek ezt is épp így elmondanám.
Mindenesetre szép név és még az a jó,
Hogy –ugyebár- „Nem mindenki Rómeó!” #

Egyéb téren is sokat fejlődünk ám mi,
Megtanultuk, hogyan kell két lábon állni.
Ilyenkor eszünkbe jut Tanár Úr mondata:
„Kérem, a mellső végtagját ne használja!”

Minden órán elhangzik e kérdés talán,
Hogy „mivel foglalkoztunk az elmúlt órán?”
Minden szabályt, képletet tanuljunk meg jobban,
Ha nem akarjuk hallani: „nem egész pontosan”.

Év elején gyakran, most ritkán hallható:
„Lányok, magukban nincs semmi ambíció!”
Fizikaórákon a vita sem ritka;
„Mi is a merev test?” ## - Csakis a gerenda.

Hallottuk: „Kovács, miért feltűrözve ül?
Térsztagyúráshoz, vagy mosogatáshoz készül?”
Más: „következő feladatot megoldja...
Nos, egy önként vállalkozó - a Varga.”

„Kalamár, mennyiért adja a kabátját bérbe?”
Vagy: „Nem ájulnak el ilyen nagy melegbe?”
Egyéb kérdéseknek özönét is halljuk,
Ezért magunkat semmiképpen sem unjuk.

Fúrja az oldalunkat a kíváncsiság,
„Vajon hogyan fedezték fel Amerikát?”
Tanár Úr, majd szíveskedjék elmondani,
Kíváncsiságunkat kielégíteni!

Ezért nem is nyújtom versemet hosszabbra,
Legyen sok idő a további műsorra!
De ezt a verset nem szántam üres bóknak!
Nem tudom, milyen lesz eztán a hangulat?

Keveset regéltem a tantárgyról igaz,
Mert ez nem izgatja a fantáziánkat.
Hisz arról beszélünk óráinkon sokat,
Most inkább vitassunk egyéb problémákat!

Töltsük az órákat eztán is vidáman,
Mert ez osztályunkra csak jó hatással van!
Ugye, Tanár Úr is segít ebben nekünk?
Egész biztos, akkor majd jobban felelünk.

Tanár Úr munkáját is ma köszönjük meg,
Kívánunk ezúttal hosszú, derűs éltet!
Tarthassunk még sok-sok ilyen kis ünnepet,
Ezt kívánjuk szívből: mi, második dések!

Nagykanizsa, 1957.május 10-én, péntek délelőtt, 12-től 1-ig, az 50.fizikaórán. (II.D.)
/Gulyás tanár úr becenevei: Ambíció, Ambi, Gumó/ /# Akkor ment ez a sláger /
/## kitört a hahotázás/

Mária néni névnapjára

/Balla Mária, új osztályfőnök-tanárnőnek/

Ma az ég is sokkal szebben ragyog,
az öreg Nap vidáman mosolyog.
Oly különös a hangulat nálunk,
megváltozott az egész osztályunk.

Nem csupán egyszerű tanítási nap ez,
izgalommal vártuk már e kis ünnepet.
Elárulom miért, hisz ez nem is titok,
éppen ma ünneplünk egy kedves névnapot.

Drága osztályfőnökünk, Mária néni!
Névnapján szeretnénk szívből köszönteni.
Szívünk hálával és szeretettel tele,
talán már egy cseppecske sem férne bele.

Alig múlt egy hete, mióta ismerjük,
és mégis, mégis annyira szeretjük,
mintha már közöttünk hosszú idő óta
tanított, nevelt és fáradozott volna.

Már eddig is sokat elkövetett értünk;
Gyakran megesik, hogy valamit nem értünk,
türelme nem fogy el, és bármit kérdezünk,
nagyon szívesen elmagyarázza nekünk.

Mindezt meghálálni mi csak azzal tudjuk,
ha a leckét mindig rendre megtanuljuk.
Reméljük, hogy holmi „kilincs história”
nem fordul elő többé az osztályunkba’!

Igyekszünk Mária nénit segíteni,
mintsem munkájában megakadályozni.
Ha előfordul, hogy követünk el hibát,
kérjük, szeresse azért majd kis osztályát!

Kedves osztályfőnket szívünkből köszöntjük,
jó kívánságainkat csokorba szedtük;
Névnapja alkalmából hosszú életet,
sok-sok boldogságot kívánunk mi, dések!

Nagykanizsa, 1957.szept.8-án /Kisasszony napján/ III.D.osztály. Legújabb osztályfőnökünk Balla Mária tanárnő. Három év, három osztályfőnök!
(kilincs-história: a hetes nyitva hagyta az ajtót és az ablakokat - az osztály egy része már bevonult az osztályterembe, a többi kint volt még – közben a huzat (vagy valaki!) bevágta az ajtót, a kilincsek lepotyogtak. Csak akkor tudtunk közlekedni, amikor János bácsi, a gondnok kicserélte a törött zárat. Közben a matekóra ideje csaknem letelt. Az emeleti ablakokból (a sarki tanterem ablakai csak az udvarra nyíltak) nem mászhattunk ki!?)
Azért valami turpisság is volt a dologban!

Anyám

Most is látlak, előttem vagy mindig,
a távolság minket kettészakít.
Ily messziről is meglátom arcod,
melyből sugárzó két szemed ragyog.

Ha bánat gyötör engem, vagy baj ér,
lényed magam elé képzelem én.
Vigaszt kapok, vigasztalást, ezzel
harcot vívok szenvedő lelkemmel.

Tudom én, hogy mit jelentesz nekem,
érezem azt is, hogy mint szeretsz engem.
Most, ha nélküled kellene élnem,
megörülnék, megszakadna szívem.

Már látom is vonásodat, melyek
az évek áldozatai lesznek.
Sajnálom, hogy öregszel, Te édes,
bár fékezni tudnám éveidet!

Hajad nem ős, arcodnak nincs ránca,
de ha ősbe fordul hajad szála,
szép arcodon szánt a bú-barázda,
akkor is ennyit érsz nekem, Drága.

Anya. E szó kifejezhetetlen,
az életünk elképzelhetetlen.
Anya nélkül, ember lehetetlen.
Átok arra, ki nem tisztelettel

szól az anyákról! Mindenkiéről
szólok én, minden teremtményéről.
Mindenkinek jól tudom, hogy mit ér,
mit jelent az, hogyha egy anya él.

Anyám, életem, szívem, reményem!
Te, akinek éltem köszönhetem,
Te, kinek szeretete végtelen,
csak maradjál meg örökre nekem!

Mit ígérek, mivel köszöntselek?
Mivel szerezzek Neked örömet?
Leírnám én, de azt úgysem lehet,
mert egyedül csak a szív érezhet!

Nagykanizsa, 1957. december 5. /az esti honvággy hatására/

December 6-ra

/Sorosi Miklós tanár úrhoz/

Mit jelent e jókedv, épp ma reggel?
E nagy öröm és vidámság miért?
Talán az új évszakot köszöntjük,
lelkesebben a kevéske hóért?

Örömünknek oka ennél nagyobb,
egész biztos, hogy mindenki tudja.
Ha mégis van, ki tájékozatlan,
elárulom: Ma van Miklós napja.

Ezért az ábrázoló óránkat
szeretnénk ma „feláldozni”,
Hogy Tanár Urat névnapján
méltón tudjuk köszönteni!

Még rövid ideje „ugye”,
hogyan tanít bennünket,
de a rövid idő alatt
volt élményünk, rengeteg.

Mi a cézó? Van fogalmad?
–Dehogyan van!
Fordulj Hozzá!
Felel erre azonnal.

Az órák sohasem egyhangúak,
ezt Tanár Úrnak köszönhetjük.
Igyekszik az anyagot színesebbé tenni,
magyarozatát élénken figyeljük;

„Ha egy egyenes a síkra „mereőleges”, #
tudjuk, hogy a sík is „ugye”
az egyenesre „mereőleges”,
hisz kutyakötelessége.”

Az ábrázoló geometria
egyesekek szerint furcsa dolog,
mások egész jónak találják, de
ezeknek száma nem mondanám, hogy sok.

Most volt éppen az értékelés,
lezártuk az első negyedévet.
Sokan hallhatták: „Maga nem tud semmit!”
Elég változatosak voltak a jegyek.

Hogyan ki kaphat jelest, jót, vagy egyest,
tájékozódhattunk erről már.
„Ugye” Tanár Úr mondta el ezt, a
közelmúltban „ugye” egy vidám órán.

A pontok, egyenes és a sík
ábrázolását tudjuk nagyon jól.
Mire művünk veríték árán elkészül,
elejét nem tudjuk, kezdetjük újból.

Néha annyira belemerülünk, hogy
munkánk majdnem csődbe jut.
Eltévedünk bonyolult ábránkon,
a sok vonal között nincs kifelé út.

A tantárgyról s az órákról ennyit,
„ugye” elég volt az eddigiekről?
Ezután a hibákat igyekszünk
kiküszöbölni gyökerestől.

Tanár Úr, névnapján szívből köszöntjük!
Jókívánságainkat elmondjuk;
Sok-sok boldogságot, hosszú-hosszú éltet!
Mi harmadik dések ezt kívánjuk.

/Sorosi tanár úr becenevei: Müttyür, Mütyesz/ Müttyür fején aranybabér, Sorosi a
„csodacsatár”. (szeretett focizni, éppen akkor ment a Csodacsatár c. film)
#mereőleges: eléggé hajdúdorogiasan beszélt, gyakori kötőszava: „ugye”.

Nagykanizsa, 1957.december 5 - 6. Mikulásnapon.

Karácsonyra

Kinn a határban még kopár a táj,
csak itt-ott néha egy-két madár száll.
Gyengén füttyül a decemberi szél,
sajnos, hótakarót még nem ígér.

Pedig sokkal szebb a hólepte tér,
örömeiket is hoz a cudar tél.
Hullj hó, hullj a bércekre szaporán,
csillogtasd magad a zöld fenyőfán!

Csend ül az erdő fáin, bokrokon,
érezik, közeleg a szent karácsony.
Élőlények, bár szívük nem dobog,
náluk szeretet lángja nem lobog.

Minden érzi e szép ünnep jöttét:
erdei vadak, szelíd őzikék.
Szívem boldog, szeretettel tele,
talán már egy csepp sem férne bele.

Forrong a lelkem, az agyam zsibong,
mintha hallanám: az estharang kong,
s jelzi a szentestét e szerény hang.
Fülemben cseng: ging-gang, giling-galang.

Elkezdődik karácsony ünnepe,
lobog a szeretetláng, ég tüze.
A család - mint madarak fészükben-
összegyűjti népét örömében.

Anyácska e kedves fészek feje,
boldog, kinek mellette van helye.
Ott ülök majd közeledben Anyám,
a boldogok tündér karácsonyán.

Érzem majd ott szívednek melegét,
áthevíti lelkemnek tűzhelyét.
Anyám önt zsibbadt szívembe vigaszt,
talán soha meg nem hálálom azt?!

Látom körülöttem a családot:
Anyut, Aput, testvért - picit, nagyot-
drága, aggódó, szerető Nagymamát,
s a szobában csillogó fenyőfát.

Karácsonyfánk, ragyogd be a szobát!
Tedd szebbé az ünnep méltóságát!
Légy közöttünk, áraszd melegedet,
mindenütt töröld le a könnyeket!

Oly jó érzés tölt el a szentestén,
mily boldogság! Karácsony éjjelén
mindenki csak szeretetről beszél:
a gondterhelt, a bús és a szegény.

Jöjj karácsony, várva várlak téged!
Örülök majd tündéri estédnek.
Siess, rohanj, minél előbb várunk
mi mind, akik szeretetre vágyunk!

Nagykanizsa, 1957.december 19. /III. D./

Itt az új esztendő!

/1957 szilveszterén/

Úzött, fáradt, öreg vándor
lassan ballag lent az úton,
viszi üres tarisznyáját.
Ki lehet? Vajon hogy hívják?

Ezerkilencszázötvenhét.
Megtudtam a vándor nevét.
Élte utolsó napján jár:
Szilveszter van, s ez neki kár.

Megviselt, gondterhelt szegény,
nem csoda, hisz öreg legény.
Kevés ez évben a vígság,
nagyon sok a szomorúság.

Nehéz év maradt mögöttünk,
jövőre jobbat remélünk;
Boldogabbat, nem ily búsat,
békésebbet, szebbet, vígat.

Ó, hogyan rohan az idő:
éveinknek száma úgy nő.
Holnap újra öregebbek
leszünk, temetünk egy évet.

Igaz, hogy van ahhoz remény,
hogy még sok idő hozzánk tér,
de szeretném, ha megállna
a kereke, nem rohanna!

Különösen most, itt nekem
megállhatna az életem!
Szüleimnél vagyok itthon,
mégis repül minden napom.

Búcsúzik az öreg vándor,
fiacskája jön az úton,
hozza teli tarisznyáját.
Ki lehet, vajon hogy hívják?

Ezerkilencszázötvennyolc,
a bugyrában megannyi gond!
Reménykedve fogadjuk őt,
hozzon nekünk jobb jövőndőt!

Ránk fér minden jókívánság.
Ha majd kinyitja a zsákját,
És kártyáit kiteríti,
megpróbálunk vele élni.

Az óévtől búcsúzzunk el,
s várjunk több jót az új évben!
Kívánunk boldogot, szépet,
bort, búzát és békességet!

1957.december 31.

Jubilate!

/Szalay Istvánné tanárnőnek/

Ma is csak egyszerű, szürke hétköznapi van,
Hangulatunk mégis változott, szokatlan.
Mi lehet ennek a vidámságnak oka?
Ma van talán valamelyikünk névnapja?

Névnap? Csekélység az, ehhez hasonlítva!
Sokkal nagyobb ünnep a századik óra.
Most, kilencvenkilencszer ötven perc után
Illik ünnepelni is, a magyar órán.

Rég volt, amikor az első órán ültünk,
Fülünket hegyezve, feszülten figyeltünk,
Mozdulatlanul és talán kissé félve
Szögeztük szemünket az új Tanárnőre.

Páróra múltán már változott a helyzet.
Eltűnt a félelem s egyre több szeretet
Jött helyére, mely itt is maradt bennünk.
Nem is engedjük azt elröpülni tőlünk.

Azóta már elég hosszú idő telt el,
Vidámsággal, avagy kevésbé jó kedvvel.
Most, hogy a századik órát is elértük,
Kedves Tanárnőnket szívből köszöntjük.

Nem volt ám egyszerű túlélni ezeket!
Zúdultak ránk olykor roppant veszedelmek;
Látogatók jöttek, mintatanítás lesz!
Micsoda izgalom, megpróbáltatás ez!

Vasárnap másnapján, nagyon jó hagyomány:
Nem feleltet bennünket a magyartanár.
E szép szokást tartsuk tovább tiszteletben!
Ugye Tanárnő, majd segít nekünk ebben?

Rendkívüli hasznos talentumunk nekünk,
Vicceket hallgatni s mesélni szeretünk.
Nem kétséges, hogy ezt felhasználjuk akkor,
Amikor adódik ünnepi alkalom.

Sajnos, április egy évente egyszer van.
Ez bizony kár, jó lenne gyakrabban!
Unjuk ezt az örökös rendetlenséget,
Április elsején tudunk tenni rendet.

A magyar órára sosem haragudtunk,
Hogyha nem tanultunk, persze, nem is tudtunk.
Ám a nagy megtiszteltetés, hogy feleljen,
Annak jut, ki nem készült rendesen.

Mintha a diák arcára lenne festve,
Hogy mára nem tanult, felelni szeretne.
Hallgatás, nyöszörgés váltogatják egymást,
a szekunda sem rest, a naplóba jut hát.

Pár praktikus tapasztalatot vettünk át:
Táplálkozásra is használjuk az órát.
Magyar órán lehetetlen gyakorolni,
Kénytelenek vagyunk másutt alkalmazni.

Töltsük az órákat máskor is vidáman,
Mert ez osztályunkra oly jó hatással van!
Sose hiányozzék humor az órákról,
Beszélgessünk közérdekű problémákról!

Most már nem is nyújtom ezt a hosszú strófát,
Hálásan köszönjük Tanárnőnk jóságát!
Kívánjuk, hogy sok-sok magyar órát tartson,
Egészség és öröm sose hiányozzon!

Sikereket, boldogságot, hosszú éltet
Kívánunk szívünkben mi, harmadik dések!

Nagykanizsa, 1958. április 25 /péntek/. III. D. osztály.

Félszáz bioszóra

/Széll Rozália tanárnőhöz/

Számlálgattuk, találgattuk,
vajon hány óra telt el?
Nézzük csak az osztálynaplót!
Minket roppant érdekel.

Negyvennyolc, negyvenkilenc, ötven.
Tyú, álljunk meg azonnal!
Ez már ünneplésre méltó,
készülünk fel rá, nyomban!

Igen, készültünk. Ilyenkor,
ha ünnepel az osztály,
sorakozzék fel mind, ami
eddig történt biosz órán!

Fogadja kedves Tanárnő
először köszöntésünket,
majd pedig idézzük fel
eddig élményeinket!

Első órán jaj, de féltünk!
Hát hogyan féltünk volna!
„Szigorú tanárnő vagyok”,
ezt oly szigorún mondta.

„Beviharzottam!” – Nyitotta
a második órát nálunk.
„Vért izzadnak még ez évben!”
Mi lesz velünk? Veszve vagyunk!

Ilyen rettenetes szavak
hangzottak annakidején.
Azóta nagy a változás.
Ez volt a kezdet kezdetén.

Hamarosan lett más téma,
megkezdődött a felelés.
Számunkra sokat jelentett
ez a „nyájas” közeledés.

„Hölgyeim, tessenek fölvészni!”
Vagy: „de mögtanuljátok ám!” #
S a következő órára
mindenki megtanulta, lám.

Síri csend van. Ki is felel?
A szomszédom, vagy talán én?
Hangzik szava: „No, majd kijön
a kedves Boa barátném!”

Halljuk is már az új leckét,
a felelő szépen mondja.
Kérdés hangzik: „Mondd fiam, mi
a hasnyálmirigy hormonja?”

Körülnéz most az áldozat,
erőt gyűjt a feleletre;
A „hindulin” –mondja nyomban,
nehogy bárki megelőzze.

„Tessenek elcsomagolni!”
- Halljuk óravégén párszor.
„Ajtó előtt sorakozó!”
- Ez a befejező műsor.

Az anyagban vannak némely
fülbemászó részletek,
melyek egyesek számára
roppant rokonszenvesek.

Így lép elő Káloveczünk
sajátos kedvencével,
-ha nagymama lesz, sem felejtí
ő - a „gerincvelővel”.

„Te komám, ne vigyorogj!”
Kinek szól ez? Már tudjuk.
Ha izgulunk, nyugtatásul
a „nyugi” szócskát halljuk.

Ismétlünk a jövő héten;
„Pingpongozom veletek.
Én adom a kérdést, ti meg
dobtok rá feleletet.”

Szeretjük az asztalteniszt,
csak valahogy órán nem.
Eme sportot gyakoroljuk
órán kívül, rendszeren.

Hogyha mesélgetünk órán
„szalonképes” vicceket
„Jaj, a füleim!” –hallhatjuk.
Pedig fontosak ezek!

Megtörténik, hogy a tanárt
„úgy húzza vissza az ágy”,
Ilyenkor pihenjen szépen,
ne törje össze magát!

Különösen az osztályunk
engedékeny, megbocsát.
Nagyon jó tulajdonságunk:
nem gyötörjük a tanárt.

Nem is haragszunk érte, ha
elmarad néhány óra.
Nyugodtan tessék pihenni!
Fő az ember nyugalma.

Hamar eltelt 50 óra,
50 perc a négyzetben.
Ügyesen át is estünk a
veszedelmes részeken.

A „halált” megtanultuk, bár
szeretnénk soká élni.
Ami a fő, hogy sok-sok órát
még így, együtt tölteni.

De rengeteg esemény van,
felsorolni nem lehet.
Tán e kedves élményekből
született a szeretet.

Mert valóban alig várjuk
mi a biológiát.
No, de szembe ne dicsérjünk!
Sokszor a dicséret árt!

Folyamatos viccmesélés,
ez aztán az igazi;
Térjünk is rá, mert még órán
szeretnénk mind hallani!

Végül kedves Tanárnőnek
kívánunk sok jót, s szépet,
rendkívüli ünnepünkön!
Lányai: három D-sek.

/hindulin üg: Boa Iacának súgtam, hogy inzulin, de rosszul olvasta le a számról.
Tanulság: aki a súgásra alapozva akar felelni, valamit konyítania kell az anyaghoz/
/gerincvelő sztori: Kálovecz Marika nem szerette a tantárgyat, de nagyon jól tudta a

gerincvelő-részt. Bármilyen témából kellett felelnie, úgy kanyarította a mondatokat, hogy tekervényes úton eljutott a gerincvelőhöz/ (#szögedi tájszólással) Kedves tanárnőnk, a frissen végzett, bájos Széll Rozália „értékelte” a humorunkat. Mi is az övét.

Nagykanizsa, 1958.április 30. szerda. /50.biológiaóra/ III.D.osztály.

Júliusi délután

/vízparti idill/

Virágos rét üde zöld, friss fűvén
most egyedül ülök és pihenek.
Hallgatom a természet zenéjét,
s kíváncsian mindent megfigyelek.

Lábamnál most épült egy hangyaboly,
sok-sok parányi lény nyüzsög benne.
Nem zavarom, miért bántsam őket?
Az övék, hisz megdolgoztak érte.

Mellettem zümmög, röppen a darázs,
a méhecskék halkán duruzsolnak,
szorgalmasan gyűjtik a friss nektárt,
virágokra szálldosva dolgoznak.

Közel hozzám néhány lépésnyire
csobban a víz, kishal szaltóz elő,
egy csöpp rovarkát ejtett zsákmányul,
megszerezte, nyomban el is tűnt ő.

Túlsó parton, a szénaboglyáról
sandán néz le egy magányos gólya,
szemléli a békák, gyíkok hadát,
melyik alkalmasabb vacsorára?

A falutól gágogás hallatszik.
Ugyanis a fák mögött, messzire
-ahol nem zavarja őket senki -
ott a kacsák, libák fürdőhelye.

A fák s bokrok csak kis nyílást hagynak,
hogy lássam a forgalmas utat, hol
autók járnak, s a népes mezőt, melyen
mindenütt szorgos munka foly’.

Erdős égbolt szinte összeolvadt,
és ezzel zárul le a láthatár.
A magasban bárányszerűek úsznak,
fönn nincs más, csak néhány fáradt madár.

1958. július 23. / III.D. – de nemsokára IV.B !/

Ezzel vége a leányosztálynak. Annyi diákot eltávolítottak 1957 után, hogy az évfolyam 7 osztályából az 1958-59-es tanévre 6 maradt. A III.B-s fiúkat kettéosztották úgy, hogy fele a C-s, másik fele a D-s reál leányosztályhoz csatlakozott. Így lettünk mi ösztől IV.B-ek, 36 fős, vegyes osztálylétszámmal. Megint új osztályfőnököt kaptunk, a B-s fiúk addigi ofőjét, Zsoldos Ferenc tanár urat.
Négy év, négy osztályfőnök.